

for anvendelse af reglerne i forordning af 5. marts 1845 ved vejekspropriationer. Imidlertid har man anset det for hensigtsmæssigt, at reglerne i denne forordning som hovedregel bringes til anvendelse på de ekspropriationer, der nødvendiggøres ved de i nærværende lov omhandlede hovedvejsanlæg, hvor der normalt er tale om større og mere komplicerede anlæg, som kan forløbe gennem flere kommuner. Reglerne i forordning af 5. marts 1845 er da også bragt til anvendelse ved de hidtil udbyggede samt de under bygning værende større motorvejsanlæg, hvor staten har afholdt alle eller den ganske overvejende del af udgifterne, ligesom forordningens regler i medfør af vejbestyrelseslovens § 31 har fundet anvendelse i adskillige tilfælde ved større og mere komplicerede anlæg.

Da det imidlertid må erkendes, at der i et vist omfang kan være et behov for at lade ekspropriation og taksation ske i overensstemmelse med reglerne i vejbestyrelsesloven, er det foreslået, at ministeren, når forholdene måtte tale derfor, f. eks. ved mindre reguleringer, udvidelser og forlægninger etc., kan bestemme, at reglerne i vejbestyrelseslovens §§ 25-30 skal finde anvendelse, idet ministeren i disse tilfælde bemyndiger de vedkommende kommunale myndigheder til at foretage ekspropriationen.

Til § 10.

Som anført i de indledende bemærkninger har de gældende regler vedrørende spor- og ledningsudgifter ved de større vejanlæg givet anledning til betænkeligheder. Medens udgifter til en som følge af et vejanlæg nødvendiggjort omlægning eller flytning af forsyningsledninger, telegraf- og telefonledninger samt spor, beliggende uden for offentlige vejarealer, altid betales af vedkommende anlægsmyndighed, afholdes de tilsvarende udgifter til spor og ledninger, beliggende i offentlige veje, i henhold til bestemmelserne i vejbestyrelseslovens § 57, stk. 1, normalt af ledningsejeren selv under hensyn til, at deres anbringelse i vejarealet normalt er sket uden vederlag, hvorfor udgifterne ved deres omlægning eller flytning må være anlægsmyndigheden uvedkommende. I vejtilskudslovens § 2, stk. 1, er det da også bestemt, at — bortset fra udgifter til de for vejens afvanding nødvendige ledninger — kan udgifter til sporanlæg og andre ledningsanlæg eller udgifter til vedligeholdelse og drift af sådanne anlæg ikke medtages på kommunens vejregnskab til almindelig kommunerefusion.

Ved anlæg af de hidtidige motorveje, som før ikrafttrædelsen af lov nr. 194 af 7. juni 1958 om tilskud til de offentlige veje er bestemt i henhold til særlige love, og hvor staten som anlægsmyndighed

har betalt samtlige de med anlæggene forbundne udgifter, har man også, såfremt disse motorvejsanlæg har nødvendiggjort omlægning af de i en offentlig vej nedlagte ledninger, der tilhører den kommunale vejbestyrelse, i overensstemmelse med praksis hos de i henhold til forordning af 5. marts 1845 nedsatte besigtigelses- og ekspropriationskommissioner afholdt udgifterne til omlægning af vejbestyrelsens egne ledninger. Derimod betales heller ikke i disse tilfælde erstatning for flytning af fremmede ledninger, såsom telefonledninger, der uden vederlag er anbragt på eller i vejen. Man må derfor anse det for en konsekvens af, at de i nærværende lov omhandlede anlæg foretages for statens regning, at denne praksis følges ved disse, og man har endvidere fundet det rimeligt også at godtgøre en kommunal myndighed dens udgifter til omlægning eller flytning af egne ledninger, selv om den pågældende kommune ikke er identisk med vejbestyrelsen for det omhandlede vejanlæg.

Det fremgår i øvrigt af bestemmelsen, at vejfonden alene afholder de som følge af anlægget nødvendige udgifter til selve ledningsomlægningen eller flytningen, hvorimod udgifter til en af ledningsejerne samtidig foretagen udvidelse af ledningernes kapacitet eller modernisering af ledningerne ikke kan belastes vejfonden.

Til § 11.

I lighed med, hvad der kendes forskellige steder i udlandet, bl. a. på de tyske motorveje, må det anses for nødvendigt, når større strækninger af motorveje er tilvejetragt, i umiddelbar tilknytning til disse at etablere en række særlige anlæg til betjening af trafikanterne. Blandt andet for at undgå færdselsmæssige komplikationer er det nødvendigt fra vejmyndighedernes side at kunne bestemme placeringen og udformningen af de for transporterne og rejselivet nødvendige anlæg. Der tænkes her navnlig på anlæg som parkeringspladser, rasteplasser, tankanlæg, værksteder, redningsstationer, kiosker, fragtcentraler, omlæsepladser, rutebilstationer og -holdepladser, toiletter og restaurationer og efter omstændighederne moteller.

I lighed med praksis adskillige steder i udlandet, hvor vejvæsenet tilvejetbringer og forestår driften af sådanne anlæg, er det foreslået, at ministeren drager omsorg for tilvejetbringelse af disse anlæg, hvortil ekspropriationer kan ske med hjemmel i vejbestyrelseslovens § 23.

Da det må forventes, at der fra private virksomheders side vil være stor interesse for at forestå driften af de omhandlede anlæg, er der i stk. 2 åbnet mulighed for ministeren til at bortforpagte sådanne anlæg, ligesom der er åbnet mulighed for ministeren